

19. MAI - PIONEERIORGANISATSIIONI SÜNNIPÄEV

NR. 5 1974

TÄHEKE

NOOR LENINLANE

Pinginaa@rid

Joonistanud EDGAR VALTER

Kuhu Priitu-Peetrit esmaspäeval pärast tunde lähevad!
Ja teisipäeval, ja kolmapäeval, ja neljapäeval-reedel-laupäeval!

Ei lähe koju nagu enamik koolilapsi. Nende tee viib ujulasse. Mitu aastat on kaks kaheteistkümne aastast poissi juba ujunud, kui nad viie-aastasena alustasid!

Seda ei ole raske arvutada. Aga kui pika maa on nad selle aja jooksul läbi ujunud, on küll raske arvutada. Iga päev ei uju poisid ju ühepalju. Ühel päeval ujuvad kolm kilomeetrit, teisel päeval neli. Kolmandal viis või rohkemgi.

Kas niisugune iga päev ujumas käimine nõuab väga suurt visadust? Muidugi nõuab. Aga küllap veelgi rohkem visadust nõuab see, et säärase pingerikka treeningu kõrval koolitöös tubli olla. Kui tunnid lõpevad, lähevad Priitu-Peetrit kohe ujulasse. Annavad palitüd-mütsid riidehoidu ja hakkavad siis järgmise päeva koolitükke õppima. Riidehoiuruumi tagasopis on mõned lauad, seal saab kirjutada ka. Treeningu alguseks on poistel tavaliselt suurem osa järgmise päeva ülesandeid tehtud.

Priit ja Peeter on oma kuuendas klassis kõige pikemad. Aga igapäevases koolielus see silma ei hakka. Mõlemad on tagasihoidlikud poisid, sellepärast. Pikkus hakkas silma siis, kui klass ühel pühapäeval Aegviitu suusatama sõitis. Seal oli nii, et Priit ütles, missugust rada mööda minna ja millal puhata. Järskudest mägedest laskus Priit ikka esimesena, rasketel tõusudel ronis üles viimasena. Aga juhtus kellelgi suusasidemetega äpardus, oli Priit see, kes vea parandas.

Tallinna 7. Keskkooli VI-b klassis on igal pioneeril pioneeriülesanne. Priidu ülesandena seisab rühmapäevikus — spordiorganisaator. Kui koolis peetakse rahvastepallivõistlusi või korvpallivõistlusi, kannab Priit hoolt, et tema klass saaks tugeva võistkonna välja panna. Peetri ülesandeks on Priitu selles aidata. Nüüd on veel ütlemata, kumb poistest kiiremini ujub.

Jaa, kui ujutakse krooli, siis Priit.

«Ma ei saa talle lähedalegi,» ütleb Peeter.

Aga kui ujutakse rinnuli, siis Peeter.

«Ma jään kaugemale maha,» ütleb Priit.

Vist on õige öelda, et väga hästi ujuvad mõlemad.

JÜRI RANT

Bulgaaria kirjanik
RAN BOSSILEK

Õitsev mai

TEREI OLEN ÕITSEV MAI.
EMALT KEVADELT MA SAIN
RATSU ERKSA, VÄLEDA,
TIIVULISE, SALEDA.
NÜÜD MA KÕIKJAL RINGI TUISKAN,
HELDE KÄEGA KINKE PUISTAN —
NURMEDELE LILLERIKKUST,
PÕLDEUDELE VILJAPIKKUST,
METSА LINNUVIDINAID,
LASTE LÕBUKS LIBLIKAID.
HALJENDAMA, ÕITSEMA
PANEN KÕIK MA KODUMAAL.

Tõlkinud HELJO MÄND

SINU SÕBRAD VÄLISMAAL

AUGUSTILAPSED

Vietnami Demokraatlikus Vabariigis on ehitatud palju uusi koole, avatud lasteraamatukogusid, rajatud lasteparke ja ilmub pioneeriajaleht. Pioneere on mitu miljonit. Nende väiksemaid vendi ja õdesid, kes õpivad esimeses, teises või kolmandas klassis, hüütakse augustilasteks. See nimetus anti lastele 1945. aasta augustikuus toimunud rahvaülestõusu auks.

Augustilapsi on Vietnami Demokraatlikus Vabariigis ligi miljon. Nagu pioneerid, nii püüavad ka augustilapsed täita vabariigi esimese presidendi Ho Chi Minhi ehk vanaisa Ho kuut nõuannet:

ARMASTA OMA KODUMAAD.

ARMASTA OMA RAHVAST.

ARMASTA TÖÖD.

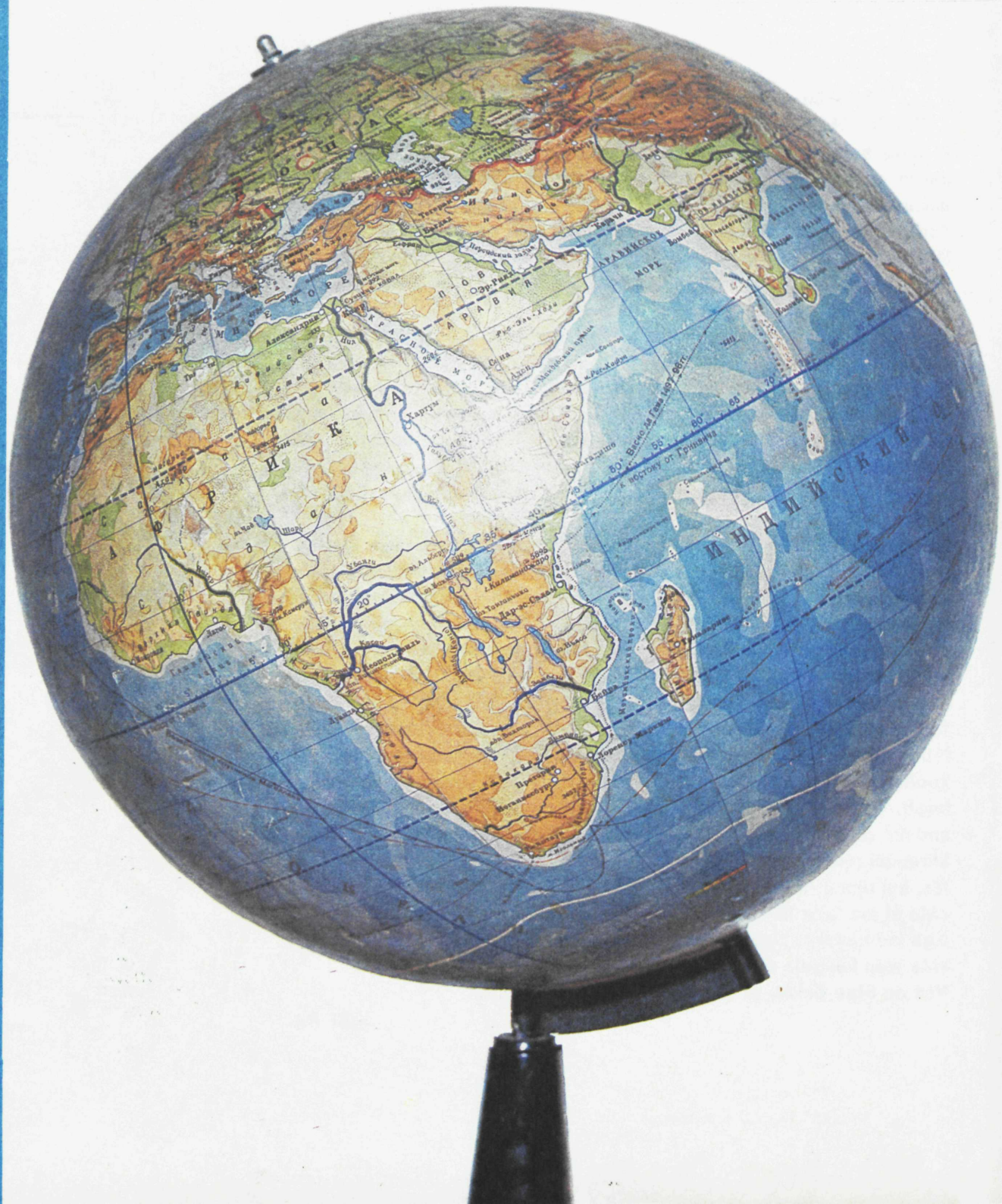
OLE EESKUUJUS ÕPPIMISES.

OLE DISTSIPLINEERITUD.

TÄIDA HÜGIEENIREEGLEID.

Augustilapsed õpivad koolis väga püüdlikult, jälgivad, et kõik õpilased oleksid puhtad ja korralikud. Koondustel on sagedasteks külalisteks arstid ja teised tervishoiutöötajad. Maakoolide augustilapsed aitavad kariloomi hooldada, aitavad kasvatada kodulinde ja kalu.

Iga aasta 30. septembril tähistatakse Vietnami Demokraatlikus Vabariigis koolilapsepäeva. See on suur pidupäev ka augustilastele. Nad esinevad koos pioneeridega isetegevuskontsertidel, mängivad, laulavad ja raporteerivad oma tööst.

ELLEN NIIT

Maakera

Taadi laual on maakera. Maakera on maid ja meresid fäis. Maakeral on nabad vale koha peal. Seal, kus peaks olema pea, on põhjanaba. Seal, kus peaksid olema jalad, on lõunanaba. Seal, kus peaks olema naba, seal naba ei olegi.

Taavi on taadiga maakera mööda sõitnud. Taavi oskab minna omast kodust Inglismaale. Taavi teab teed Tallinnast Türgimaale. Taavi oskab sõita maitsi ja meritsi, nii kuidas vaja.

Maitsi saab Moskvasse. Meritsi saab Mehhikosse. Madagaskarile saab maitsi ja meritsi kokku.

Taavil on mõnele poole asja ka. Taat

tahaks Türgist tubakat. Memm tahaks Moskva metrood näha. Ema palub Teedu jaoks Iirimaalt iiriseid. Triinu tahab Tripolisest triibulist trikood. Isa ei leia Islandi kätte.

«Isa, Island on meres Iirimaast edasi,» õpetab Taavi.

Mered on maakeral sinised. Aga taat teab ka Musta merd. Taat teab veel Valget ja Punast ja Kollast merd, olgu nad silmale kui sinised tahes. Taat teab nii mõndagi.

Taadi tädipoeg elab Austraalias. Austraalia on seal allpool. Austraalias elavad koalad ja kangurud. Koalad on Teedu karuga ühte nägu.

HOLGER PUKK

VAATA SEDA AADUT!

AADU lippas õue. Seal haukus see kõhn ja tokerdanud peni. Ta oli Intsu plangunurka ajanud. Ints ei pääsenud põgenema. Aadu krahmas oksa ja hakkas koera ära ajama. Aga koer kargas lõrinal Aadule vastu. Rabas oksast hammastega kinni. Aadul tuli kole hirm peale. Ta pistis kõvasti karjuma. Koer urises ja järas oksa. Aadu kartis ja karjus, aga oksast lahti ei lasknud. Õu oli kisa ja urinat täis. Kass Ints sai kenasti jalga lasta.

Illustreerinud HEINO. SAMPU

AADU istus trepil ja sõi võileiba. Suurt vorstiga võileiba. See maitstes väga hea. Trepil ette tuli koer. Hirmus kõhn ja tokerdanud koer. See vaatas hoolega Aadu võileiba. Vaatas, limpsas keelt ja liputas saba. Aadu murdis võileiva küljest tüki ja andis koerale. Amps! oli tükk kadunud. Aadu murdis teise ja kolmanda ja neljanda tüki. Aadu sai palju tükke koerale anda. Sest ta oli ise ainult ühe suutäie hammustanud. Kui võileib oli otsas, jooksis koer minema. Aadul oli hea meel, et ema oli talle nii suure ja maitstva võileiva teinud.

EINO TALI

KAVATSUS LÄKS LUHTA

Päike paistab heledasti, aas kollendab võililleõitest ja kolhoosipõllul podiseb traktor. Seal, kus lõpeb aas ja algab põld, kasvab kõver kask. Kase all on tiik. Mina, Riks ja Matu kavatseme endale akvaariumi soetada. Tiigis aga kalu ei ole. On ainult vesiämblikud ja kaanid. Püüame siis kaane. Püügiriistadeks on fühjad kilukarbid.

Ega kaanipüük kerge ole. Selja poolt mustad, kõhu alt kollakad ja tumedate täppidega elukad vingerdavad vilkalt minema, poevad põhjamutta peitu. Katsu sealt neid veel leida! Solistame karpidega ja vesi läheb sogaseks. Ootame siis tükk aega, kuni vesi selgineb. Viimaks on meil igapähele kaan kinni nabitud. Riks läheb saagiga oma koju, Matu oma koju ja mina oma koju.

Emä pärib: «Mis sa sest vanast roostetanud karbist sinna aknalauale säfid!»

Mina vastu: «See ei ole lihtne karp, vaid akvaarium. Vaata: vesi sees ja vees ujub kaan!»

Emä lööb käsi kokku ja pahandab: «On sul ka aru peas! Kähku vii tiiki tagasi!»

Mis parata: emä käsk, pean viima.

Põllul traktor enam ei podise. Traktorist Jüri peseb tiigis käsi. Valan karbi veest fühjaks ja kaan pistab täie ajuga põhjamutta. Jüri vaatab mind huviga ja muheleb: «Kõige enne käis Matu, siis Riks, nüüd tagatipuks tulid veel sina. Ja kõik te muudkui soristate kilukarbist vett tiiki. Pane või imeks!»

Mina aga ei imesta põrmugi, et ka Riks ja Matu läks akvaariumisoetamine luhta.

MANIVALD KESAMAA

Veel ei puna
mättal mari

VEEL EI PUNA MÄTTAL MARI,
LAUDAST LÄHEB VÄLJA KARI —
MUU-MUU-MUU,
KEVADESSE RÖÖMSALT AMMUB
IGA LOOMA SUU.

KARMID OLID TALVEVALJAD,
NÜÜD KÕIK AASAD ROHUHALJAD —
TILL-TILL-TILL,
KÕLISEVAD KARJAKELLAD,
MULLAL LÖHNAB LILL.

VÄIKSED VISSID LÕÖVAD KEPSU,
TALLEKESED KÕRGET KEKSU —
MÄÄ-MÄÄ- MÄÄ,
KEVADES ON MÖNUS OLLA,
ROHI ÜLIHÄÄ.

MUL ON LAMBAID VALGEID, HALLE,
MITU VÄIKEST PEHMET TALLE,
LAA-LI-LUU,
SAAB SIIS NENDELT KINDAVILLA,
KUI ON TALVEKUU.

VEEL EI PUNA MÄTTAL MARJAD,
HEA ON OLLA UTEKARJAS,
TILL-TILL-TILL,
LÖBUSASTI SUUL MUL HUIKAB
PAJUKOOREST PILL.

VARSAKABI

Kui lähed vesisele aasale varsakapju korjama, teed jalad asjatult märjaks. Enne kui koju jõuad, on need lilled juba ammu närtsinud. Kuid vanasti korjasid lapsed varsakapju lehmadele söögiks. Nii loodeti saada hästi rammusat piima, mille koorest võiks kokku lüüa ilusat kollast võid. Varsakapju puistati ka lauda ukse ette. Arvati, et siis ei pääse haigused loomade kallale.

Aga mõnikord ütles ema lastele: «Tooge mulle terve süleläis varsakapju.» Lapsed tõid. Ema pani lilled patta keema. Keeduvekke asetas palaka ja see värvus toredalt kollaseks. Nii värviti vanasti linast pluusi- ja villast seelikuriief.

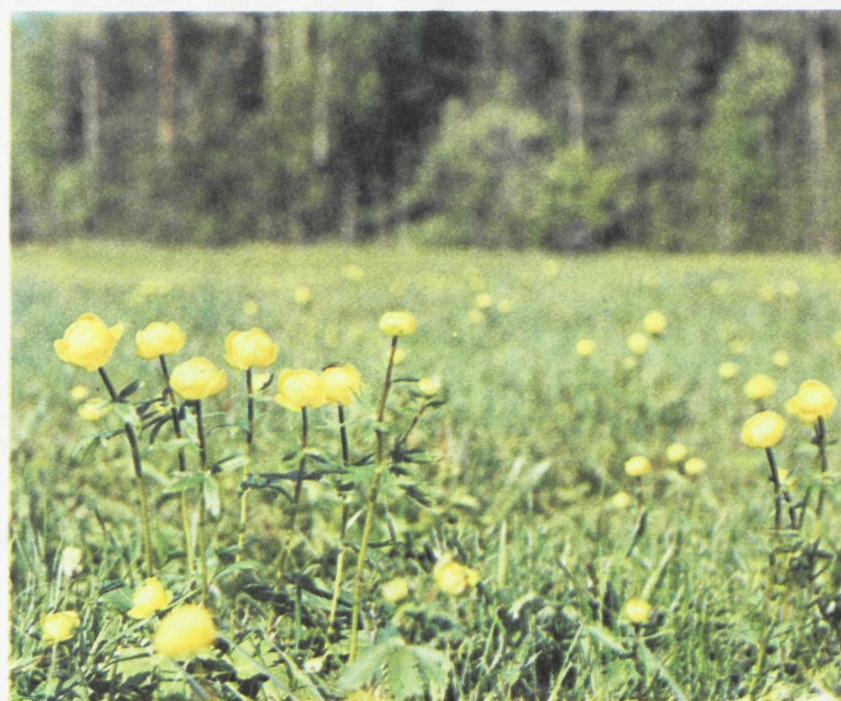

NURMENUKK

Rahvasuus on nurmenukul üle saja nime: kanavarvas, kikkapüks, saksapüksid, taevavõtmeke... Miks taevavõtmeke! Ennemuiste usuti, et nurmenukk on nagu võti, mis avab taevaluugid, et kevadpäike saaks tulla üha soojemalt paistma.

KULLERKUPP

Nagu arvata võid, sai kullerkupp oma nime kaunist kuldkollasest õienupust. Kuna hanepojad on kollased, kutsutakse mõnel pool kullerkuppu ka hanepuiks. Veel on tal nimeks munalill. Ennemuiste, kui kana pandi munadest poegi haudu-

Vanasti keedeti nurmenukuteed. Seda joodi siis, kui oli köha ja luud-liikmed valutasid. Karksi kandi rahvas visanud igal kevadel kolm nurmenukuõit jõkke või järve. Õied olnud Veteemale meeleheaks, et ta heinaajal ei laseks vihma sadada.

ma, ütles pereema lastele: «Käige kullerkuppudest kaugelt mööda. Ärge neid enam korjake.» Ja lapsed kuulasid keeldu. Kord oli siiski üks tüdrukuke kullerkuppe korjanud, ja munad läinud kana all täiesti raisku — tibusid ei saadudki.

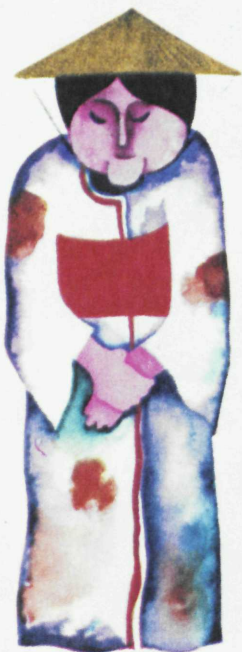
EDGAR KASK

UNO LEIES VARAKEVADEL

VARAKEVADEL
ON LILLED HINNAS,
JÄNESEL ÜKSAINUS
ÕIS ON RINNAS.

SIILI MAJA AKNAST
PAISTAB LÄBI KLAASI,
ET KA TEMAL
LILLEÕIS ON VAASIS.

KARUOTIL
TÄHTIS NÄGU EES —
TAL ON LILLESÜLEM
VEEPANGE SEES!

Niidimutike

JAAPANI MUINASJUTT

Kulake, mida räägitakse Sendai linnas. Ühel vihmavarju-meistril seisis elutoa seinarvas savist niidimüüja-mutike. Ta oli nii tõetruult voolitud, justkui elav. Kord ajas õpipoiss niite läbi vihmavarjusõrestiku. Töö ei edene- nud sugugi, kõik niidid läksid sassi, ei otsa ega algust — kas või nuta. «Niidimutike!» hüüdis poiss haledalt. «Aita mul niidid lahti haru- tada.» Äkki tuligi eideke riulilt alla ja ütles: «Nii tublit poissi ei või ometi hätta jätta! Anna siia, pojake, küll ma toimetan!»

Tondilossi tondiball

KALJU SAABER

Kürri ja Vorri on kaks tonti. Jah, mõtleks, päris tavalist tonti! Kürri seisab herne- peenral, käed laiali, ja tema on hernetont. Vorri seisab pisut eemal kartulivaos, käed laiali, ja tema on kartulitont. «Igav on,» kurtis Kürri ühel päeval ja kolistas aja- viiteks tühjade konservikarpidega. «Ausõna, ma lähen igavusest aina auklikumaks!» väitis Vorri. Ta lehvitas oma kuube, mis paistis läbi nagu sõe- lapõhi. Öösiti vaatas Vorri läbi kuueaukude taevatähti ja Kürri imetles pikki tunde sitikat, kes oli konservi-

karpi selili kukkunud. Sitikas ei saanud ega saa- nud püsti, ja taevatähti pole veel keegi jõudnud üle lugeda. Ütle mata igav tegu! Ühel ööl aga tuli vurinal nahkhiir ja riputas ennast Vorri viitkaabu serva külge. Vorri mõtles juba, et nahkhiir heidab magama, pea alaspidi, kuid siis kuulis ta piiksumist: «Täna öösel on tondilossis suur tondiball! Pare- mate kostüümide eest pandi välja auhinnad! Palume kõikide tontide kõige lahkemat osavõttu!» «Kuulsid, Kürri!» sosistas Vorri õnnelikult, kui öine kuller oli edasi lennanud. «Oi, miks ma ei kuulnud,» kostis Kürri samuti õnnelikult, kallas sitika purgist välja ja hakkas oma kurinatel «Musta kassi jenkat» kõlistama. «Aga kelle hoolde kartulid ja hernerid jätta!» tuli Vorri meelde. «Oi, siis me ei saagi oma sugulaste juurde peole minna!» ütles Kürri ja nuttis konservikarpi. «Jüri pani mind herneid valvama.» «Ja pereisa tegi mind selleks, et ma ausalt kartuli- vaol kükitaksin,» väitis Vorri kaeplikult. «Aga kas meie ei olegi tondid! Kas meile ei toodud balli- kutset! Kas meil ei olegi kõige fontlikumad

Ja mutike harutaski kõik niidid lahti. Aga ühel õhtul juhtus niisugune lugu, et poodi ronis varas. Ta sidus kõik kõige paremad vihmavarjud kompsu. Kuid majarahvas muudkui magab nii et norin taga. «Puhas töö! Müün need mõnes kaugemas külas maha,» rõõmus- tas varas, et kõik nii libedasti läks. Aga kui ta tahtis kompsu selga võtta, ei jõudnud ta seda isegi mitte liigutada, nii raskeks oli pamp läinud. «Tohoh tont! Ei see ole õige asi!» Varas võttis kogu jõu kokku ja sikutas veel kord. Komps ei kõssa- nudki. Samas kiresid esimesed kuked. «Küll on aga lugu! Tuleb jalgadele valu anda.» Varas jättis kompsu sinnapaika ja põgenes nii et paksud välkusid. Nüüd kostis vaikset naerukõhinat. Pambust pugest välja niidimutike ja vudis kähku oma seinarva tagasi. Teinekord juhtus jälle selline lugu. Peremehe väike tütar oli läi- nud sõbrataridega peitust mängima. Juba hämardus, aga tüdruk polnud ikka veel koju tulnud. Hakati muretsema:

tondiriided seljas, et peol tähelepanu äratada!» «Mina saaksin tondilossis oma konservipurkidest kätega julgelt esimese auhinna!» kiitis Kürri unistavalt. «Ja mina saaksin oma aukliku kuuega teise esi- mese auhinna,» väitis Vorri samuti unistavalt. Seda kuulsid harakad. Nad pistsid nokad kokku ja kädistasid siis hernetondile: «Meie võime val- vata sinu herneid!» Seda kuulsid ka metsanotsud. Nad pistsid kärsad kokku ja rõhkisid siis võpsiku servalt kartuliton- dile: «Ära muretse, meie valvame sinu kartuli- pabulaid!» «Oi, aitäh!» tänasid tondid lahkeid abilisi. Neil langes otsekui kivi südamele. Kohe asusid nad teele, et mitte ballile hilineda. Tondiloss seisis kõrge lageda mäe otsas, sünge ja pime. Kuid peoliste südamed lausa põksusid rõõmust. Sest tondid peavad oma pidu ikka öösel pimedas lossis, eks ole! Lossi kunagine peremees, kikkvuntsidega parun, oli olnud ara verrega. Ta kartnud hirmsasti tonte. Ta, vennike, ei olevat saanud muidu enam lossis asu, kui lasknud seinu sisse müürida fonditõa,

«Kus ta küll on! Äkki juhtus temaga midagi!»
Järsku märgati, et tüdruk tulebki juba jooksujalu.
«Kus sa käisid! Kes sind lubas üksi minna!»
«Mina ei käinud üldsegi üksinda. Ma käisin vanaemaga.»
«Mis vanaemaga!»
«Eks meie niidimutikesega ikka. Ta hoidis mul kogu tee käest kinni.»

Mindi riuli juurde vaatama, aga niidimutike oli kõige kaugemasse nurka pugunud, endal süüdlaslik nägu peas.

Varsti oli savist niidimutike kuulus üle kogu linna.

Ükskord tuli vihmavarjumeistrile naaber külla ja ütles teed juues:
«Näe, teil on niidimutike, aga meie seinavõras seisab ammust ajast üks muhe savivanamees.»

Samal päeval kadus savimutike ära. Mindi otsima ja leiti ta naabermajast savivanamehe kõrvalt. Kui mitu korda savimutikest ka koju ei toodud, tema jooksis ikka minema. Viimaks jäeti ta rahule. Nii seisavadki Sendai linnas tänapäevani kõrvuti kaks savikujukest — niidimutike ja hall habemik vanamees.

Tõlkinud DAGMAR NORMET

kus tondiema ja tondiisa võinuksid laua taga tema pandud einet maitsta. Nii lootnud kuri ja ahne parun, et tondid ta rahule jäta. Lossi peremees oli küll ammuilma surnud, leib oli laual kivikõvaks kuivanud ja kruusist oli aegade jooksul vesi ära auranud, kuid tänaste tondilossi peoliste meeleolu see ei vähendanud.

Kõigil oli ütlemata lõbus öö. Kūrri ja Vorri kostüümid aga tunnustati tondiballil kõige põnevamateks. Kūrri oli uhke oma konservikarpidele, millel sädeles kuuvalgus, ja Vorri oli uhke oma kuue aukudele, kust kõik võisid läbi pugeda, kes aga soovi avaldasid.

Väsinult jõudsid peolised enne päikesetõusu põllule tagasi. Ja mis nad nägid: herved puha ära söödud, kartulivaod segi tuhitud!

«Ah siis niisugused abilised olid meil!» mõtlesid Kūrri ja Vorri paigale tardudes. «Enam me ei usu harakaid ja metssigu! Järgmisel korral peame tondipeo siinsamas põllupeenral, katsugu nad ainult ligi tulla, kui julgevad!»

Ja otsekui oleks pererahvas nende plaani aimanud, pandi põllule veel mõned tondid Kūrri ja Vorri seeliks.

Illustreerinud JAAN TAMMSAAR

KEVAD

KEVADE SAABUNUD ON JUBA AMMU,
RÄNDLINNUD USINALT KÄIVAD TA KANNUL.
SINISES KÕRGUSES LÕORITAB LÕOKE.
ADRAST JÄÄB MAHA NOOLSIRGE VAOKE.

METSA ALT LILLI LEIDA VÕIB KEVADEL,
RÕOMUGA VIIME NEID KOJU ME EMALE.
KONN JUBA MÄTTAST VÄLJA ON PUGENUD.
KARU OMA KASUKAT ILUSTI SUGENUD.

URMAS TARTES,
Nõo Keskkooli III-b klassi õpilane

TÜHI KAPP

KAPP ON TÜHI
PÄRAST PÜHI.
POLE MOOSI,
POLE SUHKRUTOOSI.
KAPI JUURDE HIILIB JASS,
SEAL ISTUB HOOPIS KIRJU KASS.
JASS ON VÄGA NÄLJANE,
KUID KASS EI SELLEST VÄLJA TEE.

PRIIT PARRE,
Tallinna 37. Keskkooli
III-d klassi õpilane

NALJAKAS JUTT

ELAS KORD MEES,
SEE MEES ELAS METSA SEES.
SELLEL MEHEL OLI KITS.
KITS TEGI KIPP-KÖPP.
JA ONGI JUTUL LÖPP.

ANTI ALUS,
Tallinna 37. Keskkooli
II-a klassi õpilane

**TEEME LAHTI
POSTIPAUNA!**

KARUKE

MUL ON TORE SÕBER KARU,
KEL ON VÄGA VÄIKE ARU.
PURGI METT TA ÄRA SÕI,
PÄRAST VETT VEEL PEALE JÕI.

NÜÜD TAL KÕHUS KANGE VALU,
KISAB, KARJUB ÜLEARU,
EI SEE SALLI PIKKA JUTTU —
NÜÜD ON ARSTI VAJA RUTTU.

OI, KUI SUUR ON MINU MURE —
ÄKKI KARU ÄRA SUREB!
ISEGI MA VEEL EI TEA,
MIDA TEGEMA KÜLL PEAKS.

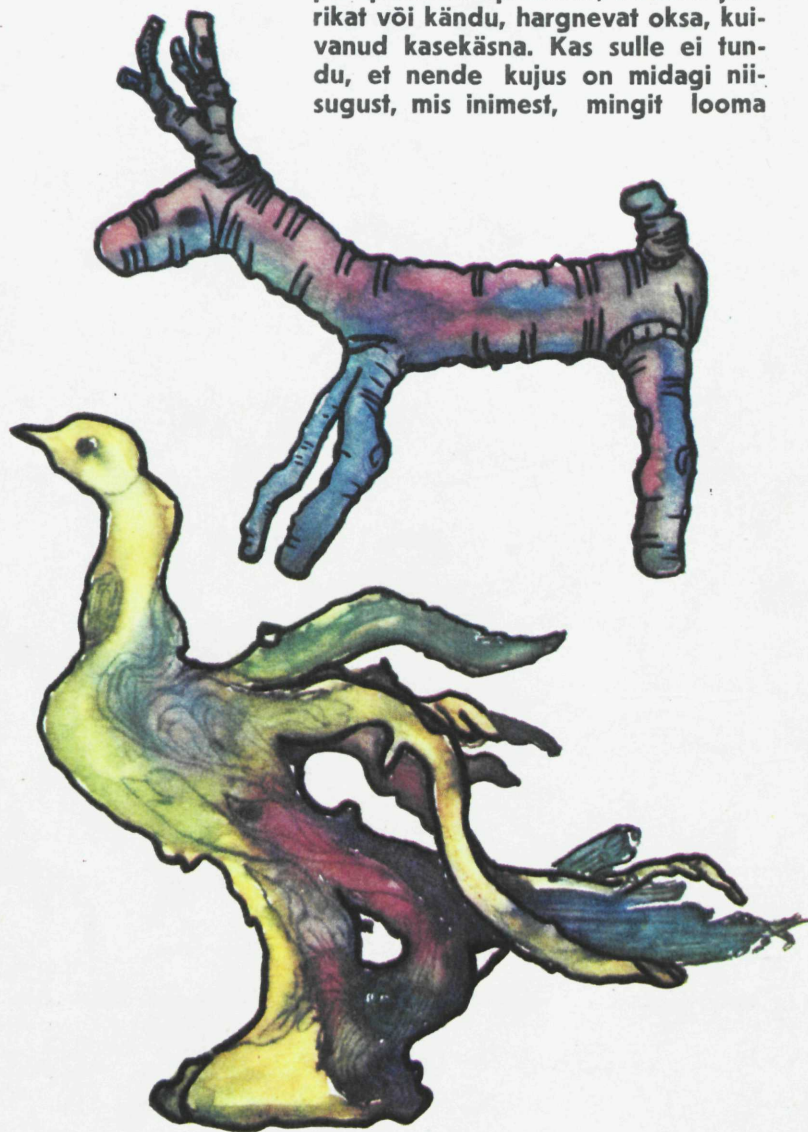
KÜLLIKE ESKEL,
Järvakandi Keskkooli
IV-b klassi õpilane

«Paraadile!» — joonistanud 6-aastane KATI VASAR Pärnu Pioneeride Majast.

PUUSKULPTUURID

Kui metsas jalutad, seisata aeg-ajalt ja silmitse tähelepanelikult mõnd poolpehkinud puunotti, kõverat juurikat või kändu, hargnevat oksa, kuivanud kasekäsna. Kas sulle ei tundu, et nende kujus on midagi niisugust, mis inimest, mingit looma

või lindu meenutab! Tarvis ainult noaga veidi vesta, et kujutist ilmekamaks muuta, ja tore looduslik skulptuur ongi valmis. Niimoodi saadi kadakakännust linnu- ja oksast kitseskuulptuur, mida joonistustel näed.

Skulptuure võib teha puidutükke, männi- või kuusekoort ja kasetohtu kokku liimides. Fotol on Viljandi 4. 8-kl. Kooli õpilase Ene Mirka skulptuur «Vanamees». Ene saagis kasepaku otsast ketta. Sellele liimis ta koorest silmad ja kulmud, kasekäsna nina ning tohust habeme. Juuksed tegi Ene niiviisi: ta löikas

ketta küljes oleva tohu erinevatest kohtadest lahti ja rebis tohu õhukesteks ribadeks, mis seejärel iseenesest rulli keerdusid. Ene eeskujul võid ka sina rebida inimeskuulptuurile õhukesest kasetohust rullikeerduva habeme, koeraskulptuurile kähara karvkatte, lambaskulptuurile villa. Kasekäsna saab välja löigata inimepea, nina, mütsi. Kui mitu eri kujuga käsna oskuslikult omavahel tikukestega ühendad, võid käsna teha koguni terve skulptuuri. Kujude aluseks meisterda puuplaati või -ketas.

SENTA KIVISTIK

Järvede sünn

See lugu juhtunud vanasti.

Olnud ilus heinaaeg. Karksi kandi rahvas kõik heinamaal loogu võtmas. Äkki tõusnud kange tuul ja taevasse kerkinud koletu must pilv. Pilvest kõmisenud hoiatav hääl, et inimesed heinamaalt ära koju jookseksid. Siis voolanud pilvest veevaling alla. Mõne silmapilguga tekkinud lainetav järv. Seda nimetatakse nüüd Veisjärveks.

Aga see lugu juhtus hiljaaegu.

Veisjärve lähedal, otse Karksi muistsete lossivaremete juures orus oli soine niit, mille keskel voolas mudase põhjaga oja. Praegu läigib orus

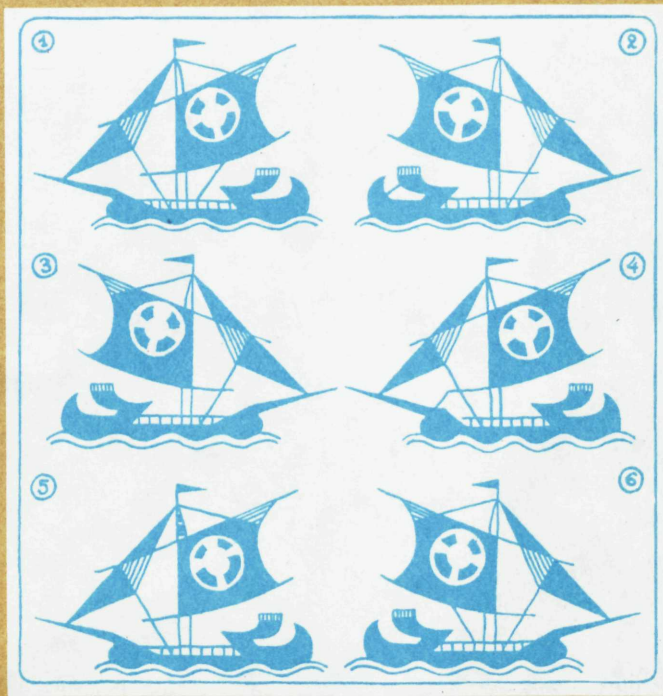
ilus järv. See ei tulnud sinna kanges tuules kõmiseva pilvena ega alla-voolava veevalinguga. Hoopis Karksi kandi rahvas sõidutas orgu traktorid ja buldooserid. Nende mootorite kõminal hakkasid inimesed ise järve tegema — järvesüvendit kaevama.

Kahel pool järve on järsud kaldad, mägimännid kaldapealseil. On kaks liivaranda suplejatele ja järves mitu väikest saart. Uuele veekogule anti nimeks Karksi Paisjärv. See järv rajati inimestele silmailuks, aga ka selleks, et oleks hõlpsam põlde ja õunaaedu kasta.

JÜRI PÄRNI

Illustreerinud VALLI HURT

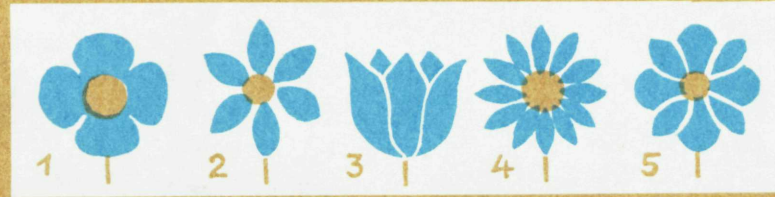
Missugused kaks laevukest on täiesti sarnased?

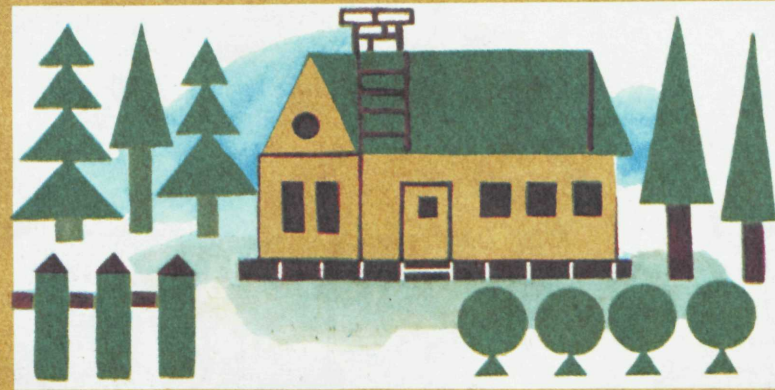
Part laskis end pildistada. Kui ta aga portreele järele läks, selgus, et pilt oli juba ära viidud. Kes võis pardi portree eksikombel endale võtta!

Õige lahenduse puhul saad kassi rahvapärase nimetuse.

Kui palju on igal õiel kroonlehti! Kui palju on kroonlehti kokku!

Arva ära, mitu ruutu, ristkülikut, kolmnurka ja ringi on pildil!

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasfeajakiri «Täheke» nr. 5 — 1974, XV aastakäik, ilmub üks kord kuus, EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, A. Pukk, H. Raigna, H. Rattiste, Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolielu, teadus, tehnik 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 18. III 1974. Trükkida antud 10. IV 1974. Trükiarv 68 000. Paber 90x608. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 288. MB-03254. Tellimise nr. 765. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkkoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel IIVI SAMPU joonistus «Aastapäevalilled».

«Täheke» 1974

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Tallinn, 200 001. Пярну маantee, 67-а. Адр-рес редакция: ЭССР, Tallinn, 200101. Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Заказ № 765. Тираж

URRH! KES
JULGES
SIIN

KOERTEST
NALJAPILTE
TEHA!

Joonistanud ELLE TIKERPÄE

